

Tijd van leven

‘Als ik een dag vrij heb, weet ik niet meer hoe dat moet en zit ik alsnog op kantoor’

Ali B (31)

Rapper, stand-upcomedian en tv-presentator. Momenteel op tv te zien in een nieuwe reeks afleveringen van ‘Ali B op volle toeren’

Wat voor kind was u?

‘Ik heb het idee dat ik nog dezelfde ben als toen. Ook toen praatte ik graag en vertelde ik anekdotes. Alleen nu doe ik het in het theater en toen deed ik het voor mijn vrienden op het pleintje. Ik was ad rem, dat was mijn manier van overleven: ik was niet sterk en niet de knapste, dus dan moet je iets anders hebben waardoor je in de groep wordt geaccepteerd. Ik was de troubadour, de verhalenverteller. En de hofnar, want ik kon dingen zeggen over de sterke jongens die andere jongens niet mochten zeggen. Ik leefde in een cultuur waar me geleerd werd om snel man te worden. “Wees een man,” zeiden ze dan. Ik was zes! Ik ben bekend geworden zonder dat ik het doorhad, ik snap soms nog steeds niet hoe bekend ik ben. Ik sta er ook niet bij stil, ik ga maar gewoon op de foto en knuffel iedereen, maar ik heb wel het idee dat ik dat als kind ook al deed. Toen liep ik op de Dappermarkt en groette ik als jongetje alle marktkoopmannen; ik voelde me thuis op de markt. Dat gevoel is nog steeds hetzelfde, alleen is de wereld nu een grotere Dappermarkt geworden.’

Hadden uw ouders genoeg tijd voor u?

‘Als jongetje in Amsterdam word je al gauw opgevoed door... ik wil niet zeggen de straat, maar wel door de omgeving. Ik was van ’s morgens vroeg tot ’s avonds laat buiten, wij hadden geen binnenspeelcultuur. Als moeder ging schoonmaken, dan werd je de straat op gestuurd en was je onderdeel van een groep van een stuk of veertig kinderen – elke dag. Mijn oma woonde in Amsterdam-Oost en had dertien kinderen, waarvan meer dan de helft in Amsterdam-Oost. Die kwamen allemaal elke dag bij oma thuis en zo had oma altijd haar huis vol met meer dan vijftientwintig mensen. Alle tantes waren mijn moeder en mijn moeder was weer moeder van al mijn neefjes en nichtjes. Het leken wel verschillende buurthuizen waar ik steeds naar binnen kon lopen.’

Heeft u een agenda?

‘Ja, en die zit helemaal vol. Als ik wel eens een dag vrij heb, weet ik soms niet meer hoe dat moet en zit ik alsnog op kantoor. Als je mijn werkuren ziet, zou je zeggen: die jongen moet overwerkt zijn – ik heb in de afgelopen vier maanden misschien vier dagen vrij gehad. Iedereen die wel eens een presentatie moet geven, weet dat je spanning voelt. Zo ziet mijn leven er altijd uit: elke dag is er een grote groep mensen die iets van mij verwacht. Mijn zenuwen voelen alsof ik een lichamelijke wortelkanaalbehandeling heb gehad: ik voel het niet meer, het is de gewoonste

zaak van de wereld. Of er nu tien of tweeduizend mensen op me staan te wachten, ik doe gewoon mijn ding met het gevoel: dit is wie ik ben. Ik voel meer spanning voor een voetbalwedstrijd met mijn vrienden, de jongens met wie ik al mijn hele leven omga, dan voor een optreden in een voetbalstadion.’

Wat is uw favoriete moment van de dag?

‘Als ik mijn jongste zoontje zingend wakker hoor worden in bed en hij hele gesprekken met z’n twee speentjes houdt – dan lig ik te gniffelen in mijn bed. Ik mis mijn kinderen altijd: als ze in de andere kamer zijn, mis ik ze al. Dat is waarschijnlijk een nooit vervulbare behoefte.’

Wat vindt u tijdverspilling?

‘Kijk, als je zoals ik heel veel in je leven wilt, dan krijg je te maken met keuzestress. Ik weet niet waar ik moet beginnen, het is zo veel. Dat zorgt er soms voor dat ik uiteindelijk niets doe en alleen maar op de bank zit, omdat ik bijvoorbeeld gewoon te lui was om een overzichtelijke planning te maken. Dat vind ik een behoorlijke tijdverspilling, dan heb ik heb te weinig tijd gehad voor de planner in mij. Mijn gevoel corrigeert mij elke keer, als ik me niet goed voel, vraag ik me af: waar ligt dat nou aan? Dan heb ik meestal ergens te weinig tijd voor gehad.’

Wat is voor u tijdloos?

‘Leeftijd. Ik kan ook met iemand van tachtig of negentig makkelijk *levellen*, dat kan zo een vriend of een vriendin van mij worden. Ik kan soms volwassen omgaan met een kind, en heel jong omgaan met een oudere. Je lichaam takelt af, maar ik heb het idee dat je ziel redelijk leeftijdloos is.’

Wat was uw naaste tijd?

‘Ik heb nu ontzettend veel succes. Niet op z’n Ivo Niehes met schouderklopjes en zo, maar het is wel een feit. En als ik dan tegen je zeg: dertien jaar geleden had ik nog 16.000 euro schuld en zat ik in een milieu waarin er een grote kans was dat ik gepakt zou worden, dan is dat een wereld van verschil. In vorm. Maar toch zat die Ali die ik nu ben ook in de Ali die ik toen was. En had ik altijd het idee: ik kom hier uit, ik moet hier het beste van maken. Misschien heb ik alles waar ik toen over klaagde wel ergens geparkeerd waar ik nu niet meer bij kan en dan is wat ik nu zeg helemaal niet waar. Of ik heb het juist gebruikt om er mijn voordeel mee te doen.’

door Caroline Buijs foto Eddo Hartmann